

OBVESTILO O SPREJETJU SPREMEMBE ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

Pojasnilo DURS, št. 4230-300/2009-1, 30. 10. 2009

Danes, 30. 10. 2009, je v Uradnem listu RS, št. 85/09, objavljen Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1B, s katerim se od 1. 1. 2010 dopolnjuje in spreminja vsebina veljavnega Zakona o davku na dodano vrednost.

V nadaljevanju pojasnjujemo najpomembnejše spremembe in dopolnitve ZDDV-1B:

UVOD

Vzpostavitev notranjega trga, globalizacija, deregulacija in tehnološke spremembe so skupaj povzročile ogromne spremembe obsega in vzorca transakcij s storitvami. Za nemoteno delovanje notranjega trga so bili zato v skladu s strategijo Evropske komisije (v nadaljnjem besedilu: Komisija) o posodobitvi in poenostavitvi delovanja skupnega sistema DDV spremenjeni predpisi o kraju opravljanja storitev iz Direktive Sveta 2006/112/ES¹. S sprejetjem Direktive Sveta 2008/8/ES² o spremembi glede kraja opravljanja storitev so bila uvedena nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev, ki jih morajo države članice Evropske unije prenesti v nacionalne zakonodaje.

Predstavljene so tudi novosti, prenesene iz Direktive Sveta 2008/9/ES³ o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici.

Na podlagi določb Direktive Sveta 2008/117/ES⁴ o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti, je v zakonu na novo urejeno obdobje poročanja o transakcijah znotraj Skupnosti in rok za predložitev rekapitulacijskih poročil.

Predstavljeni pa so še nekateri dodatni ukrepi za preprečevanje goljufij na področju DDV ter poglobitve rešitve zakona v zvezi z nižjimi stopnjami DDV, povišanjem pavšalnega nadomestila za kmete in povišanjem limita za posebno ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji.

Vse navedene novosti in spremembe se bodo v Republiki Sloveniji začele uporabljati 1. januarja 2010, razen nekaterih, ki se bodo začele uporabljati 1. januarja 2011, 2013 in 2015.

1. POGLAVITNE REŠITVE ZAKONA GLEDE KRAJA OPRAVLJANJA STORITEV

Svet Evropske unije je ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, predloga Komisije, mnenja Evropskega parlamenta ter mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ter ob upoštevanju obdavčitve storitev po načelu namembnega kraja sprejel Direktivo Sveta 2008/8/ES o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev.

Ob upoštevanju dejstva, da bi moral biti za vsako opravljanje storitev kraj obdavčitve načeloma **kraj dejanske potrošnje**, kar spreminja splošno pravilo za kraj opravljanja storitev, so zaradi administrativnih razlogov in razlogov politik držav članic Evropske unije še vedno potrebne določene izjeme od tega splošnega pravila.

S sprejetjem Direktive Sveta 2008/8/ES glede kraja opravljanja storitev so bila uvedena **nova pravila** v zvezi s krajem opravljanja storitev. Predvidena je postopna uveljavitev sprejetih sprememb v zakonodajah držav članic. Večina sprememb mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2010, nekatere s 1. januarjem 2011 oziroma s 1. januarjem 2013 ter zadnje s 1. januarjem 2015.

Gre za spremembe pravil, ki urejajo kraj opravljanja storitev za davčne zavezanca tako, da se take storitve na splošno obdavčujejo v državi članici, v kateri ima naročnik sedež, hkrati pa se razširi področje uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

Od 1. januarja 2010 bodo storitve, opravljene davčnim zavezancem, po splošnem pravilu obdavčene po kraju sedeža naročnika in ne več po kraju sedeža izvajalca storitev. Za storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanca, bo kraj obdavčitve še vedno kraj, kjer ima izvajalec storitev svoj sedež. V določenih primerih se ti dve splošni pravili ne bosta mogli uporabiti, in se bodo uporabljala posebna pravila po načelu obdavčevanja po kraju potrošnje. Posebna pravila se bodo uporabljala za restavracijske storitve in storitve cateringa, najem prevoznih sredstev, storitve s področja kulture, športa, znanosti, izobraževanja ter telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja in elektronsko opravljene storitve.

Od 1. januarja 2011 bo kraj opravljanja glavnih in pomožnih storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, ki bodo opravljene davčnim zavezancem, spremenjen, in sicer bo uveljavljeno posebno pravilo v zvezi z vstopninami.

S 1. januarjem 2013 bo spremenjen kraj najema, razen kratkoročnega najema, prevoznih sredstev in zasebnih čolnov.

Spremembe v zvezi s telekomunikacijskimi storitvami, storitvami oddajanja ter elektronskimi storitvami pa bodo uveljavljene s 1. januarjem 2015.

1.1. Opredelitev davčnega zavezanca za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev

Novela zakona glede kraja opravljanja storitev v zvezi z opredelitvijo davčnega zavezanca **za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev** prinaša spremembo v smislu razširitve definicije pojma davčnega zavezanca. Tako se za davčnega zavezanca šteje tudi:

- davčni zavezanec, ki opravlja **tudi** dejavnosti ali transakcije, ki v skladu s prvim odstavkom 3. člena ZDDV-1 niso opredeljene kot obdavčljive dobave blaga ali storitev, in sicer za **vse** storitve, ki so mu bile opravljene;
- pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, **je** pa identificirana za namene DDV.

Za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev, je davčni zavezanec tako tudi davčni zavezanec, ki poleg obdavčljivih transakcij opravlja tudi neobdavčljive transakcije in pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV. Tak davčni zavezanec in pravna oseba **sta davčna zavezanca za vse storitve, ki so jima bile opravljene.**

Državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava se ne štejejo za davčne zavezanca v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organi oblasti, tudi če pobirajo takse, prispevke in druge dajatve ter plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami. Pri opravljanju dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčne zavezanca v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi njihova obravnava kot da niso davčni zavezanca, povzročila znatno izkrivljanje konkurence.

Za davčnega zavezanca, ki deluje kot tak, in prejme storitev od izvajalca storitev, davčnega zavezanca iz druge države članice ali iz tretje države, se šteje vsaka oseba, ki opravlja ekonomsko dejavnost v Sloveniji. *Za davčnega zavezanca se šteje tudi pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV.** Pomembno je, da že razpolaga z identifikacijsko številko za DDV. Šteje se, da je davčni zavezanec po drugi

alineji 24. člena ZDDV-1B tista pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa že pred njej opravljenimi storitvami, bila identificirana za namene DDV (največkrat za pridobitev blaga, s katerimi je v koledarskem letu presegla 10.000 evrov).

Davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka 94. člena ZDDV-1 in pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, vendar opravlja katero koli ekonomsko dejavnost, morata davčnemu organu **predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV, če opravita ali prejmeta storitev**, za katero mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 plačati DDV izključno prejemnik storitve.

Oseba, ki ni davčni zavezanec, in prejme storitev v skladu z zakonom, je fizična oseba, končni potrošnik.

1.2. Splošno pravilo

Trenutno je splošno pravilo obdavčevanja storitev v kraju, kjer ima izvajalec sedež. V večini primerov to pravilo vodi k obdavčevanju v kraju dejanske potrošnje. To vsekakor velja, če se storitve opravljajo znotraj ene države članice (lokalno). V tem primeru izvajalci storitev to pravilo uporabljajo brez težav, saj je vse, kar morajo poznati, zakonodaja o DDV in stopnje DDV svoje države članice.

Pravila o kraju opravljanja storitev davčnim zavezancem so spremenjena tako, da določajo, da so takšne **storitve načeloma obdavčene v državi članici, kjer ima sedež naročnik storitev**, in hkrati povečuje obseg uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

Za opravljanje storitev davčnim zavezancem mora splošno pravilo v zvezi s krajem opravljanja storitev temeljiti na kraju, kjer ima sedež prejemnik storitev in ne, kjer ima sedež izvajalec. Pri določitvi pravil v zvezi s krajem opravljanja storitev in da bi se zmanjšala obremenitev davčnih zavezancev, se morajo tudi davčni zavezanci, ki opravljajo tudi neobdavčljive dejavnosti, šteti za davčne zavezance za vse storitve, ki so jim opravljene. Podobno je treba za davčne zavezance šteti pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirani za namene DDV.

V skladu s prvim odstavkom 25. člena ZDDV-1B je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima ta davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene stalni poslovni enoti davčnega zavezanca, ki ni v kraju, kjer ima sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima ta davčni zavezanec stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno oziroma običajno prebivališče.

Če se storitve opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci (končni potrošniki), še naprej velja zdaj veljavno splošno pravilo, da je kraj opravljanja storitev kraj, v katerem ima izvajalec sedež svoje dejavnosti. Za storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, so določbe o kraju opravljanja storitev, kolikor je le mogoče, prilagojene tistim, ki veljajo za obdavčitev podobnih storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem.

Po drugem odstavku 25. člena ZDDV-1B je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme oseba, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca, ki ni v kraju, kjer ima izvajalec sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno oziroma običajno prebivališče.

Temeljna sprememba zakona se tako nanaša na splošno pravilo glede kraja storitev, ki se opravijo davčnim zavezancem. Za vse storitve, razen tistih, za katera veljajo posebna pravila, ki se opravijo davčnim zavezancem, bo kraj obdavčitve kraj, kjer ima naročnik storitve svoj sedež. **Na podlagi spremenjenega splošnega pravila se**

davčnemu zavezancu ne bo treba identificirati za namene DDV v drugi državi članici, če bo opravljal storitve za naročnika, davčnega zavezanca za DDV iz te države članice.

Po drugi strani pa **bo povečana uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti** v primerih, ko bo davčni zavezanec prejel storitve od osebe, ki nima sedeža v isti državi članici. Če storitev za davčnega zavezanca opravi izvajalec, ki nima sedeža v isti državi članici, je v določenih primerih treba obvezno uporabiti mehanizem obrnjene davčne obveznosti, kar pomeni, da bo moral davčni zavezanec za pridobljeno storitev sam obračunati ustrezni znesek DDV. Pogoji za uporabo obveznega mehanizma obrnjenega davčnega bremena torej je, da dobavitelj storitve nima sedeža v državi, kjer je davek dolgovan.

1.2.1. Poročanje o opravljenih storitvah v rekapitulacijskem poročilu in obračunu DDV

Zaradi novih pravil v zvezi s krajem opravljanja storitev, bo moral vsak davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, predložiti rekapitulacijsko poročilo o davčnih zavezancih ter pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za namene DDV, za katere je opravil obdavčljive storitve v okviru mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

Tako bodo rekapitulacijska poročila poleg informacij o dobavah blaga znotraj Skupnosti, od 1. januarja 2010 vsebovala tudi informacije o storitvah v državi članici prejemnika, za katere bo prejemnik dolžan plačati DDV. Za razliko od sedaj veljavnih pravil glede poročanja, je **predpisano hitrejše zbiranje informacij** o transakcijah znotraj Skupnosti. Z Direktivo Sveta 2008/117/ES o spremembi Direktive Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost za boj proti davčnim goljufijam, povezanimi s transakcijami znotraj Skupnosti je bil skrajšan rok za pošiljanje rekapitulacijskih poročil za transakcije znotraj Skupnosti iz treh mesecev na **en mesec**.

Davčni zavezanec bo moral rekapitulacijsko poročilo predložiti davčnemu organu **najkasneje do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja**.

Sprememba roka za predložitev rekapitulacijskega poročila je posledica sprememb skupnostne zakonodaje na področju sodelovanja držav članic pri izmenjevanju podatkov o transakcijah znotraj Skupnosti⁵ z namenom preprečevanja davčnih goljufij in utaj. Pristojni organi držav članic **morajo** v skladu z določbami Uredbe Sveta 37/2009 o transakcijah davčnih zavezancev, ki jih opravijo znotraj Skupnosti, **poročati čim prej, najkasneje pa mesec dni po koncu obdobja, v katerem so transakcije opravljene**.

Davčna uprava RS je dolžna pristojnim organom drugih držav članic v roku poslati kvalitetne zbrane in obdelane podatke o transakcijah znotraj Skupnosti, zato je rok za predložitev rekapitulacijskega poročila **določen do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja**.

Rekapitulacijsko poročilo mora davčni zavezanec predložiti v elektronski obliki oziroma z elektronskim prenosom datoteke.

Spremembe določb zakona v zvezi z izpolnjevanjem rekapitulacijskega poročila so neposredno povezane s spremembami obračuna DDV. Tako bo v obračunu DDV določenih šest novih polj, v katerih se bo posebej poročalo o prejemu storitev iz drugih držav članic EU, nabavah in dobavah blaga in storitev v Sloveniji od katerih obračuna DDV prejemnik teh dobav (mehanizem obrnjene davčne obveznosti v določenih sektorjih), obračunanem DDV od prejema storitev iz drugih držav članic EU in novo polje za obračunan DDV na podlagi samoobdavčitve kot prejemnik blaga in storitev (ločeno po stopnjah).

Navodila za izpolnjevanje obračuna DDV in rekapitulacijskega poročila bodo dostopna na portalu eDavki pri samem izpolnjevanju s klikom na povezavo za vsako posamezno polje posameznega obrazca.

V skladu s spremembami navedenih obrazcev se bo spremenila tudi vsebina datotek izpis odbitka DDV in izpis obračunanega DDV z dodanimi novimi stolpci, kot jih določa Pravilnik o vsebini, obliki, načinu in rokih za predložitev izpisa podatkov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig in evidenc zavezanca za davek⁶.

1.3. Posebna pravila

Čeprav splošno, glavno pravilo v večini primerov vodi k obdavčenju v kraju dejanske potrošnje, pa obstajajo številna področja, za katera so potrebna posebna pravila. To so področja, kjer bi nadaljnja uporaba obstoječih pravil povzročila praktične težave za davčne zavezanke, če bi se sprejela predlagana obravnava storitev med davčnimi zavezanci brez ustrezne spremembe za storitve, ki jih davčni zavezanci opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci.

Posebna pravila **temeljijo predvsem na obstoječih merilih** in upoštevajo načelo obdavčitve v kraju potrošnje, pri čemer se zasleduje cilj, da se davčnim zavezancem ne nalaga nesorazmernih administrativnih bremen.

V določenih primerih se torej splošna pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev tako za davčne zavezance kot za osebe, ki niso davčni zavezanci, ne uporabljajo, namesto njih se uporabljajo izjeme.

Še vedno bo **zadržano veliko izjem** od splošnega pravila, ki temeljijo večinoma na obstoječih kriterijih. Posebna pravila glede kraja opravljanja storitev se nanašajo na: storitve posrednikov; storitve v zvezi z nepremičninami; prevozne storitve; storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, ter cenitve in dela na premičninah; restavracijske storitve in storitve cateringa; najem prevoznih sredstev in elektronske storitve.

1.3.1. Storitve posrednikov

Zakon določa posebno pravilo glede določitve kraja opravljanja storitev, ki jih opravijo posredniki osebam, ki niso davčni zavezanci (s sedežem v Skupnosti ali pa s sedežem izven Skupnosti). V teh primerih je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je opravljena glavna transakcija. To pravilo ostaja nespremenjeno, saj zagotavlja obdavčitev v kraju potrošnje.

Za določitev kraja opravljanja storitev posrednikov osebam, ki so davčni zavezanci, pa se uporablja splošno pravilo - kraj, kjer ima prejemnik storitve sedež.

1.3.2. Storitve v zvezi z nepremičninami

Kraj opravljanja storitev v zvezi z nepremičninami, vključno s storitvami strokovnjakov in nepremičninskih posrednikov, nastanitvijo v hotelih ali podobnih nastanitvenih obratih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kampiranju, dodeljevanjem pravic do uporabe nepremičnin in storitvami za pripravo in koordinacijo gradbenih del, kot so storitve arhitektov in podjetij, ki zagotavljajo nadzor na kraju samem, je kraj, v katerem se nepremičnina nahaja.

Pravilo ostaja nespremenjeno. Nanaša se na storitve, ki so opravljene tako davčnim zavezancem, kot osebam, ki niso davčni zavezanci.

1.3.3. Prevozne storitve

1.3.3.1. Prevoz potnikov

Kraj opravljanja prevoza potnikov je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

Pravilo v zvezi s krajem opravljanja prevoza ostaja nespremenjeno. Prevoz potnikov bo še nadalje obdavčen v odvisnosti od prevožene razdalje, saj po tem pravilu DDV pripada državi članici potrošnje.

1.3.3.2. Prevoz blaga opravljen osebam, ki niso davčni zavezanci

Kraj opravljanja prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj začetka prevoza.

Prevoz blaga znotraj Skupnosti pomeni prevoz blaga, pri katerem se kraj začetka prevoza in namembni kraj nahajata na ozemlju dveh različnih držav članic. Kraj začetka prevoza pomeni kraj, kjer se prevoz blaga dejansko začne, ne glede na prevoženo razdaljo do kraja, kjer se blago nahaja, namembni kraj pa je kraj, kjer se prevoz blaga dejansko konča. DDV se ne obračunava za tisti del prevoza blaga znotraj Skupnosti, ki se opravi osebam, ki niso davčni zavezanci in se nanaša na vodne poti, ki niso del ozemlja Skupnosti.

Zakon določa, da se v primeru opravljanja prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci, in se nanaša na vodne poti, ki niso del ozemlja Skupnosti, DDV ne obračunava. Za kraj opravljanja vsega potniškega prevoza, kot tudi prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci se šteje kraj, kjer se prevoz dejansko opravi, s čimer se zagotovi, da obveznost obračuna DDV nastane v državi potrošnje.

1.3.3.3. Prevoz blaga davčnim zavezancem

Pri določitvi kraja obdavčitve pri prevozu blaga davčnim zavezancem se upošteva **splošno pravilo** – kraj, kjer ima prejemnik oziroma naročnik storitve sedež.

1.3.4. Storitve s področja kulture, umetnosti, znanosti, izobraževanja, razvedrila in podobne storitve, pomožne prevozne storitve ter cinitve in dela na premočinah

Kraj opravljanja glavnih in pomožnih storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditvev, kot so sejmi in razstave, vključno s storitvami organizatorjev teh dejavnosti, je kraj, kjer so te storitve oziroma dejavnosti dejansko opravljene.

Kraj opravljanja pomožnih prevoznih storitev, kot so nakladanje, razkladanje, pretovarjanje in podobne dejavnosti ter cinitve in delo na premočinah, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer so te storitve dejansko opravljene.

Posebno pravilo se nanaša tako na davčne zavezance, kot na osebe, ki niso davčni zavezanci. Pravilo ostaja nespremenjeno s tem, da so v to pravilo vključeni **tudi sejmi in razstave**. Izrecna navedba sejmov in razstav zagotavlja, da so storitve, povezane s temi dejavnostmi, obdavčene po tem pravilu, in ne kot storitve v zvezi z nepremičninami.

1.3.5. Restavracijske storitve in storitve cateringa

Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, razen storitev, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo. To pravilo se uporablja ne glede na status prejemnika.

Restavracijske storitve vključujejo raznovrstne dejavnosti. Med njimi je nudenje hrane le ena izmed delov, in pri katerih storitve prevladujejo. Tovrstne storitve se opravijo za takojšnjo potrošnjo na pripravljenem mestu, in bi morale biti obdavčene v kraju, kjer se dejansko opravijo. To je pogosto na istem kraju, kot je kraj sedeža izvajalca. V primeru **storitev cateringa** pa ne gre vedno za storitve v kraju, kjer ima sedež izvajalec teh storitev sedež. V teh primerih se šteje, da je kraj opravljanja storitev kraj, kjer je storitev dejansko opravljena.

Po sedanjem pravilu so obravnavane storitve obdavčene v kraju, kjer ima sedež izvajalec. Novo pravilo bo vplivalo na kraj obdavčitve le v primeru, če bodo te storitve dejansko opravljene v državi članici, ki ni država članica, kjer ima izvajalec storitve svoj sedež.

1.3.5.1. Restavracijske storitve ter storitve cateringa za potrošnjo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih

Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov znotraj Skupnosti, je kraj, kjer se prevoz potnikov začne. Del prevoza potnikov znotraj Skupnosti pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Skupnosti opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, kjer se prevoz potnikov konča. Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne je prvi kraj v Skupnosti, kjer lahko potniki vstopijo v prevozno sredstvo, tudi po postanku zunaj Skupnosti. Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča je zadnji kraj v Skupnosti, kjer lahko potniki, ki so vstopili znotraj Skupnosti, izstopijo iz prevoznega sredstva, tudi pred postankom zunaj Skupnosti. V primeru povratnega potovanja se povratna pot šteje za ločen prevoz.

1.3.6. Najem prevoznih sredstev

Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku. To pravilo se uporablja ne glede na status prejemnika.

Kratkoročni najem pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in v primeru plovil, v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.

Določeno je, da mora biti kraj dobave za kratkoročni najem enak za storitve, ki jih davčni zavezanec opravi drugemu davčnemu zavezancu, kot za storitve, ki jih davčni zavezanec opravi osebi, ki ni davčni zavezanec. **Dolgoročni najem prevoznih sredstev bo obdavčen v skladu s splošnim pravilom, in sicer opravljen osebi, ki ni davčni zavezanec, po sedežu izvajalca storitve, opravljen davčnemu zavezancu pa po kraju, kjer ima sedež naročnik storitve.***

1.3.7. Elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec s sedežem zunaj Skupnosti osebam, ki niso davčni zavezanci

Kadar so elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a zakona (spletna ponudba, spletno gostovanje, vzdrževanje programov in opreme na daljavo; dobava programske opreme in njeno posodabljanje; dobava slik, besedil in informacij, kot tudi dajanje baz podatkov na razpolago; dobava glasbe, filmov in iger, vključno z igrami na srečo in loterijo, kot tudi predvajanje in prireditve s področij politike, kulture, umetnosti, športa, znanosti in zabave; opravljanje poučevanja na daljavo), opravljene osebam, ki

niso davčni zavezanci in katerih sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče je v državi članici, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer je sedež osebe, ki ni davčni zavezanec ali njeno stalno oziroma običajno prebivališče, če te storitve opravi davčni zavezanec, katerega sedež dejavnosti ali stalna poslovna enota, iz katere opravlja storitev, je zunaj Skupnosti, ali če takega kraja ali poslovne enote ni, katerega stalno oziroma običajno prebivališče je zunaj Skupnosti.

Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

Kraj opravljanja elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Skupnosti je tako kraj, kjer ima oseba, ki prejme te storitve sedež ali stalno ali običajno prebivališče. Pravilo ostaja enako.

1.3.8. Opravljanje storitev osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Skupnosti

Kraj opravljanja naslednjih storitev osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebiva zunaj Skupnosti, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva:

- a) storitve prenosa in odstopa avtorskih pravic, patentov, licenc, blagovnih znamk in podobnih pravic;
- b) storitve oglaševanja;
- c) storitve svetovalcev, inženirjev, svetovalnih pisarn, odvetnikov, računovodij in druge podobne storitve ter obdelava podatkov in dajanja informacij;
- d) obveznosti v zvezi s prenehanjem ali opustitvijo, v celoti ali deloma, poslovne dejavnosti ali pravice iz tega člena;
- e) bančne, finančne in zavarovalne transakcije, vključno s pozavarovanjem, razen najema sefov;
- f) storitve posredovanja osebja;
- g) storitve dajanja premočnin v najem, razen vseh vrst prevoznih sredstev;
- h) storitve zagotavljanja dostopa do distribucijskih sistemov za zemeljski plin in električno energijo ter prevoz ali prenos po teh sistemih in opravljanje drugih, s tem neposredno povezanih storitev;
- i) storitve telekomunikacij;
- j) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- k) elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona.

Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je elektronsko opravljena storitev v smislu k) točke prvega odstavka tega člena.

Seznam storitev je podoben, kot je v veljavnem zakonu. V seznamu pa niso več navedene storitve posrednikov, storitve prevajalcev in tolmačev ter storitve notarjev.

Kadar se storitve iz seznama opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež v Skupnosti, se glede kraja opravljanja storitev upošteva pravilo obdavčitve v kraju, kjer ima sedež izvajalec storitev. Kadar pa te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, osebam, ki niso davčni zavezanci, s sedežem oziroma stalnim bivališčem v Skupnosti, te storitve niso predmet DDV znotraj Skupnosti.

Če so storitve telekomunikacij ter storitve radijskega in televizijskega oddajanja iz točk i) in j) navedene določbe tega zakona opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v Sloveniji, je kraj opravljanja storitev Slovenija, če te storitve opravi davčni zavezanec iz sedeža zunaj Skupnosti.

Določeno je, da je za storitve telekomunikacij in elektronsko opravljenih storitev osebam,

ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež v Sloveniji, če te storitve opravi oseba, ki nima sedeža v Skupnosti, kraj obdavčitve Slovenija. Omenjena določba ne predstavlja spremembe glede na veljavno ureditev.

Z zakonom se ohranja možnost uporabe pravila dejanske rabe in uživanja.

2. DRUGE SPREMEMBE ZAKONA

2.1. Vračilo DDV davčnim zavezancem, ki imajo sedež v drugi državi članici Skupnosti

Veljavni postopek vračil na podlagi Osme direktive Sveta 79/1072/EGS⁷ predstavlja težave tako davčnim zavezancem, kot davčnim administracijam, saj nastajajo velike zamude pri vračilih DDV. Z Direktivo Sveta 2008/9/ES o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, se je davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici, obstoječi postopek vračil DDV, določen z Osmo direktivo Sveta **posodobil, brez spreminjanja njegovih osnovnih načel**. Gre za zmanjšanje administrativnega bremena davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici, v kateri so nabavljali blago oziroma storitve s plačilom DDV.

Zahtevek za vračilo DDV bo tako kot doslej obravnavala država članica, kjer je bil DDV plačan, vračljiv znesek DDV se bo določal po predpisih o odbitkih v državi članici, kjer so stroški nastali, plačila oziroma vračila DDV pa bo ta država izvedla neposredno davčnemu zavezancu, ki bo zahteval vračilo.

Spremembe se v prvi vrsti nanašajo na uporabo sodobne tehnologije za predložitev zahtevkov za vračilo DDV. Davčni zavezanec bo svoj zahtevek za vračilo predložil elektronsko preko spletnega portala, ki ga upravlja davčni organ države članice, kjer ima davčni zavezanec sedež. Davčni zavezanci s sedežem v Sloveniji bodo **tako vlagali zahteve** za vračilo DDV v drugih državah članicah **preko portala Davčne uprave RS, eDavki**. Za vlaganje zahtevkov bodo davčni zavezanci lahko pooblastili druge osebe na podlagi pooblastila, ki je predpisano za poslovanje preko portala eDavki.

Navodila za izpolnjevanje zahtevka za vračilo DDV bodo dostopna na enak način kot to velja za obračun DDV in rekapitulacijsko poročilo, to je s klikom na povezavo pri posameznem polju zahtevka, ki se vloga preko portala eDavki.

Spletni portal bo zagotavljal, da se bo zahtevek poslal državi članici, ki mora izvršiti vračilo DDV. Država članica, kjer ima davčni zavezanec sedež, bo izvedla začetno preverjanje podatkov o davčnih zavezancih v svoji bazi podatkov. To začetno preverjanje bo dejansko nadomestilo sedanje potrdilo, s katerim država članica, kjer ima davčni zavezanec sedež, potrdi status davčnega zavezanca. Prenos podatkov od države članice, kjer ima davčni zavezanec sedež, v državo članico vračila, bo predstavljal potrditev, da je zahtevek predložil davčni zavezanec, z veljavno identifikacijsko številko za DDV.

Davčnim zavezancem tudi ne bo več treba predlagati originalnih računov ali uvoznih dokumentov, temveč se bodo elektronsko posredovali le potrebni podatki glede teh dokumentov.

Predpisani so tudi roki za vračilo DDV na podlagi zahtevka in obresti v primeru zamude roka za vračilo davka s strani države članice vračila.

2.2. Rešitve zakona za zmanjšanje davčnih goljufij

Obsežne utaje davka na dodano vrednost in goljufije v vseh državah članicah izkrivljajo delovanje enotnega trga in vplivajo na finančne interese držav članic ter na prihodke nacionalnih proračunov in s tem na financiranje proračuna Skupnosti. Države članice si

prizadevajo za zmanjšanje davčnih utaj oziroma goljufij in v te namene sprejemajo ustrezne ukrepe v okviru obstoječe nacionalne zakonodaje in zakonodaje Skupnosti.

Tovrstne utaje je možno preprečevati ali zaustaviti z uvedbo inštituta solidarne odgovornosti in uvedbo instituta zavarovanja plačila davčne obveznosti.

Do vse večjih goljufij, v katerih so udeležena fiktivna podjetja oziroma se izdajajo fiktivni računi, prihaja v določenih rizičnih sektorjih. V teh primerih je državam članicam z Direktivo Sveta 2006/112/ES omogočena uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

Zaradi učinkovitega boja proti davčnim goljufijam so dodatne spremembe in dopolnitve ZDDV-1 nujne, zato so vključeni tudi ukrepi za boj proti davčnim goljufijam, ki so se v Sloveniji izkazale za najpogostejše (na področju trgovanja z motornimi vozili, izdaja fiktivnih računov, zloraba oziroma nezakonita uporabe identifikacijskih številke za DDV).

Tako lahko pred izvršitvijo vračila DDV na podlagi obračuna DDV davčni organ od davčnega zavezanca zahteva predložitev ustreznega zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti. Ukrep je potreben zaradi skrajšanja roka za vračilo (iz 60 oziroma 30 dni na 21 dni) in je potreben le v določenih primerih, ko mora davčni organ dodatno raziskati dejansko stanje.

V primeru suma davčne utaje davčni organ lahko zahteva predložitev ustreznega dokumenta zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti v postopku izdaje identifikacijske številke za DDV in pri prijavi pridobitve prevoznega sredstva iz druge države članice EU še pred vpisom v evidenco davčnega organa. Ukrepa se zahtevata le v določenih primerih in sta sorazmerna s preprečevanjem davčnih utaj in vplivom na proračun RS.

Davčni zavezanci, ki opravljajo transakcije znotraj Skupnosti, morajo poročati o dobavah teh transakcij v rekapitulacijskem poročilu za koledarski mesec. Ti davčni zavezanci bodo po novem vsi »mesečni« davčni zavezanci, za katere je predviden krajši rok za predložitev obračuna. To pa ne pomeni, da se spreminja tudi rok za plačilo davka po davčnem obračunu. Gre predvsem za hitrejše sporočanje podatkov o dobavah blaga in storitev znotraj Skupnosti v VIES sistem na podlagi Uredbe Sveta št. 37/2009 (upravno sodelovanje na področju DDV zaradi boja proti davčnim goljufijam, povezanimi s transakcijami znotraj Skupnosti).

Poleg prenosa določb iz Direktive Sveta 2008/117/ES se uvajajo določeni dodatni ukrepi za boj proti davčnim goljufijam, kot so predstavljeni v nadaljevanju.

2.2.1. Določitev tržne vrednosti kot davčne osnove v zvezi z dobavami, ki se opravijo med povezanimi osebami

Gre za določitev davčne osnove pri dobavah blaga ali storitev, ko med dobavitelji in prejemniki obstajajo tesne povezave (družinske ali druge tesne osebne vezi, upravne, lastniške, članske, finančne ali pravne vezi). Za te primere je davčna osnova tržna vrednost opravljene transakcije, vendar le, če je za opravljeno dobavo določena vrednost, ki je:

- nižja od tržne vrednosti in naročnik nima pravice do celotnega odbitka DDV;
- nižja od tržne vrednosti in dobavitelj te dobave nima pravice do celotnega odbitka DDV ter za dobavo velja oprostitev;
- višja od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do celotnega odbitka DDV.

V Direktivi Sveta 2006/112/ES je določena definicija tržne vrednosti opravljene dobave blaga in storitev, v 80. členu navedene direktive, pa je področje ponovnega vrednotenja transakcije omejeno na primere, ko spreminjanje vrednosti dobave vodi do neposredne izgube DDV preko povečanega vračila ali zaradi znižanega neodbitnega DDV.

2.2.2. Vračilo DDV v posebnih primerih

V posebnih primerih je predviden tudi instrument zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti v postopku odločanja o vračilu DDV na podlagi obračuna DDV. Davčni organ lahko pred izvršitvijo vračila DDV na podlagi obračuna DDV, od davčnega zavezanca zahteva predložitev ustreznega zavarovanja za zavarovanje izpolnitve obveznosti, če dvomi v upravičenost zahtevka. **S skrajšanjem roka za vračilo DDV od 60 oziroma 30 dni na 21 dni**, davčni organ namreč ne bo mogel v vseh primerih opraviti ustreznega nadzora obračunov DDV. Sprememba je bila objavljena v Uradnem listu RS, št. 33/09 in se bo začela uporabljati 1. 1. 2010.

2.2.3. Uvedba mehanizma obrnjene davčne obveznosti v določenih sektorjih

Direktiva Sveta 2006/112/ES s Prilogo VI omogoča uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti v tistih gospodarskih sektorjih, za katere je ugotovljeno, da jih je zaradi njihove narave ali njihovega delovanja še zlasti težko nadzirati.

Mehanizem obrnjene davčne obveznosti se v Sloveniji tako na novo uvaja v določenih sektorjih. **Namesto dobaviteljev** bodo DDV **dolžni obračunati in plačati prejemniki dobav in naročniki storitev ter plačniki predplačil** v zvezi z opravljenimi dobavami ali storitvami. Hkrati z obračunom bodo imeli tudi pravico do odbitka DDV, seveda ob izpolnjevanju pogojev za odbitek DDV ter v velikosti, ki je zanje običajna. Pravilo obrnjene davčne obveznosti se bo uporabljalo za:

- storitve gradbenih del;
- storitve najemanja osebja za opravljanje storitev v gradbenem sektorju;
- dobave zemljišč in zgradb, za katere je dobavitelj uporabil opcijo obdavčitve;
- dobave odpadkov, ostankov in rabljenih materialov, ki jih je mogoče reciklirati, skupaj z nekaterimi izdelki, ki izhajajo iz njihove obdelave, in storitvami obdelave.

Med gradbena dela se uvrščajo vse vrste storitev, ki so uvrščene pod šifro F/GRADBENIŠTVO standardne klasifikacije dejavnosti (v nadaljevanju SKD). Tako med gradbena dela primeroma spadajo: gradnja stavb iz šifre SKD F/41, gradnja inženirskih objektov iz šifre SKD F/42, specializirana gradbena dela iz šifre SKD F/43.

Storitve najemanja osebja zajemajo zagotavljanje delovne sile skupaj z nadzorom te delovne sile, ki se tudi v skladu z SKD razvršča v ustrezne oddelke glede na opravljene storitve.

V zvezi z dobavami zemljišč in zgradb, za katere je dobavitelj uporabil opcijo obdavčitve, se z novo določbo mehanizem obrnjene davčne obveznosti uvaja le pri dobavah nepremičnin, pri katerih se je dobavitelj odločil za obdavčenje v skladu s 45. členom ZDDV-1 (»stare« nepremičnine, zemljišča, ki niso stavbna zemljišča, pri katerih ima prejemnik pravico do celotnega odbitka DDV).

Pri dobavah odpadkov in rabljenega materiala se mehanizem obrnjene davčne obveznosti lahko uporabi le v primerih, navedenih v novi Prilogi IIIa. k zakonu.

Mehanizem obrnjene davčne obveznosti v navedenih sektorjih se uporablja le v primerih dobav blaga in opravljanja storitev, ki jih opravi davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v Sloveniji, drugemu davčnemu zavezancu, identificiranemu za namene DDV v Sloveniji. To pomeni, da so v ureditev obrnjene davčne obveznosti vključeni vsi davčni zavezanci z identifikacijsko številko za namene DDV izdano v Sloveniji, ne glede na sedež in dejavnost (tudi osebe javnega prava, šole ..., če razpolagajo z ID za DDV).

Davčni zavezanec, ki opravi dobavo blaga ali storitev, za katero se uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti v navedenih sektorjih, bo moral davčnemu organu v poročilu

preko portala eDavki mesečno poročati o vseh dobavah, ki jih opravi za druge davčne zavezanke in so določeni kot plačniki davka.

2.2.4. Sistem solidarne odgovornosti

V zvezi z izpolnjevanjem obveznosti davčnih zavezancev se uvaja institut solidarne odgovornosti, v skladu s katerim v določenih primerih za plačilo DDV, poleg dobavitelja blaga oziroma storitev, odgovarja tudi oseba, kateri je dobavljeno blago oziroma, kateri je opravljena storitev.

V primerih ugotovitve davčnih utaj tipa »davčni vrtiljak« je najučinkovitejša možnost za povračilo neplačanega DDV v proračun ta, da se odgovornost za neplačano davčno obveznost preusmeri iz primarnega davčnega zavezanca na ostale subjekte, ki so v shemi za izogibanje plačilu DDV sodelovali. Če bo v takšno shemo vključenih več davčnih zavezancev, se zaradi lažjega uveljavljanja terjatve iz naslova DDV, vzpostavlja sistem solidarne odgovornosti, ki pomeni, da bo lahko davčni organ celotno plačilo DDV zahteval od kateregakoli zavezanca, ki je v takšni shemi sodeloval.

Ker so lahko v sistem »davčnega vrtiljaka« vključeni tudi zavezanci, katerih poslovanje z davčnega vidika sicer ni problematično, jih lahko davčni organ ob ugotovitvi okoliščin, ki so sestavni del dejanskega stanja sheme, o takšnih okoliščinah obvesti. Če bo zavezanec kljub obvestilu nadaljeval s spornimi transakcijami, bo tako za davčni organ dokazovanje odgovornosti lažje.

Nova zakonska določba je v skladu z Direktivo Sveta 2006/112/ES, ki določa, da države članice lahko v določenih primerih določijo, da je poleg osebe, ki je dolžna plačati davek, še druga oseba solidarno odgovorna za plačilo DDV.

2.2.5. Rok plačila DDV in rok predložitve obračuna DDV na podlagi odločitve davčnega organa

Če davčni organ dvomi o upravičenosti dodelitve identifikacijske številke za DDV, se lahko v utemeljenih primerih odloči, da mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV pred zakonsko določenim rokom za predložitev obračuna DDV in za davčno obdobje, ki je krajše od koledarskega meseca oziroma trimesečja. V tem primeru bo moral davčni zavezanec davek plačati v 8 dneh po poteku roka za predložitev obračuna DDV, kot bo določen s sklepom davčnega organa. Za preostanek davčnega obdobja pa bo moral predložiti obračun DDV v roku, ki je sicer predpisan za predložitev obračuna DDV.

2.2.6. Zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti

Določeni so **posebni primeri**, ko davčni organ **lahko** zahteva predložitev instrumenta zavarovanja za plačilo DDV. Gre za dve takšni posebni situaciji. Prva je povezana z obveznostjo predložitve instrumenta zavarovanja **ob dodeljevanju identifikacijske številke za DDV** davčnemu zavezancu oziroma kadarkoli po dodelitvi identifikacijske številke za DDV, ko davčni organ utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo. Druga situacija pa se nanaša na posebne primere predložitve instrumenta zavarovanja **v primeru pridobivanja motornih vozil iz drugih držav članic Evropske unije**, če davčni organ pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti onemogočena oziroma precej otežena.

2.2.7. Odvzem identifikacijske številke za DDV

V primeru suma zlorabe identifikacijske številke za namene DDV z namenom, da se drugemu davčnemu zavezancu neupravičeno omogoči odbitek DDV, je z novo zakonsko določbo davčnemu organu omogočen hiter odvzem identifikacijske številke za DDV in s tem preprečitev nadaljevanja utaje DDV.

2.2.8. Davčni zavezanci, ki prvič predlagajo obračun DDV

Davčni zavezanec, ki prvič predlaga obračun DDV, mora k obračunu DDV predložiti tudi **seznam prejetih in izdanih računov**, ki so bili podlaga za sestavo obračuna DDV. Gre za izpise, ki so jih dolžni zagotoviti davčni zavezanci že na podlagi Pravilnika o vsebini, obliki in rokih za predložitev izpisa podatkov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig in evidenc zavezanca za davek. S tem ukrepom bo davčnim zavezancem oteženo predlaganje navideznih obračunov DDV. Iz predloženih podatkov o prejetih in izdanih računih bo davčni organ pridobil osnovno informacijo o dejavnosti novega davčnega zavezanca, kar je še posebej pomembno, ker so podatki o prijavljeni dejavnosti pogosto netočni.

2.3. Druge rešitve zakona

2.3.1. Nižje stopnje DDV

Za nekatere kategorije blaga in storitev, se uvaja nižja 8,5 % stopnja DDV in sicer: dobava, vključno s knjižnično izposajo, knjig na vseh fizičnih nosilcih, čiščenje oken in čiščenje zasebnih gospodinjstev, manjša popravila koles, čevljev in usnjenih izdelkov, oblačil in gospodinjanskega perila (vključno s krpanjem in predelavo), storitve domačega varstva (kot pomoč na domu in varstvo otrok, skrb za ostarele, obolele in invalide), frizerske storitve in dobava lončnic, sadik, rezanega cvetja. Po nižji stopnji DDV bodo obdavčena tudi biotična sredstva za varstvo rastlin.

2.3.2. Povišanje pavšalnega nadomestila za kmete

Odstotek pavšalnega nadomestila se iz 4 % zvišuje na 8 %. Pri tem se sledi zahtevi Direktive Sveta 2006/112/ES, ki določa, da odstotek pavšalnega nadomestila ne sme biti določen tako, da bi kmetje pavšalisti pridobili večja vračila DDV, kot bi znašal obračunani vstopni DDV.

2.3.3. Povišanje praga za uporabo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji

Za uporabo posebne sheme po plačani realizaciji se dviga prag z 208.000 evrov na 400.000 evrov.

3. SKLEPNE UGOTOVITVE

Za nemoteno delovanje notranjega trga Evropske unije se v skladu s strategijo Komisije o posodobitvi in poenostavitvi delovanja skupnega sistema DDV spreminjajo predpisi o kraju opravljanja storitev iz Direktive Sveta 2006/112/ES. Poleg sprememb predpisov o kraju opravljanja storitev so zelo pomembne tudi druge spremembe zakona – tako glede vračila DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Republiki Sloveniji, rešitev zakona za zmanjšanje davčnih goljufij in uvedbe novih kategorij blaga in storitev z nižjo stopnjo DDV. Vse navedene spremembe, ki jih prinaša zakon, in bodo začele veljati v začetku prihodnjega leta, bodo za obdavčenje transakcij z davkom na dodano vrednost zelo pomembne.

Ta velika revizija ZDDV-1 tako v slovenski davčni prostor prinaša številne novosti, s katerimi se bo v praksi soočila tudi davčna uprava, zato je namen tega pojasnila tudi korak k približevanju davčnim zavezancem, za katere se spreminja način poslovanja z davčno upravo ter spreminjajo pravice in obveznosti na področju DDV.

*** sprememba z dne 4. 11. 2009**

¹ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L347, 11. 12. 2006, str. 1; v nadaljevanju: Direktiva Sveta 2006/112/ES).

² Direktiva Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev (UL L 44, 20.2.2008, str. 11–22; v nadaljevanju: Direktiva Sveta 2008/8/ES).

³ Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L 44, 20.2.2008, str. 23–28; v nadaljevanju: Direktiva Sveta 2008/9/ES).

⁴ Direktiva Sveta 2008/117/ES z dne 16. decembra 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost zaradi boja proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti (UL L 14, 20.1.2009, str. 7–9; v nadaljevanju: Direktiva Sveta 2008/117/ES).

⁵ Uredba Sveta (ES) št. 37/2009 z dne 16. decembra 2008 o spremembi Uredbe (ES) št. 1798/2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost zaradi boja proti davčnim goljufijam, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti (UL L 14, 20.1.2009, str. 1–2; v nadaljevanju: Uredba Sveta 37/2009).

⁶ Pravilnik o vsebini, obliki, načinu in rokih za predložitev izpisa podatkov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig in evidenc zavezanca za davek (Uradni list RS, št. 59/07 in 126/07)

⁷ Osmo direktiva Sveta z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih - postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države (79/1072/EEC) (UL L 331, 27.12.1979, posebna izdaja v slovenščini poglavje 09 zvezek 01 str. 79 – 87; v nadaljevanju Osmo direktiva Sveta).